

Hallo lieve mensen,

Deze keer wordt het eens iets heel anders dan 'normaal'.
Het is voor 2 maanden, de vakantie komt er immers aan.
Ik heb op 6 april 2020 een sprookje geschreven.
Is in de tijd gebeurd, dat mijn vader ziek werd en is gestorven.

Nou, daar gaan we.

= Het sprookje van de ontmoeting van de zon met 'n ster =

Bijna ieder sprookje begint met de magische woorden:
ER WAS EENS... Zo ook het mijne...

Er was eens een ster. Eigenlijk was het maar een sterretje, want ze was maar héél klein.

Maar wát voor 'n sterretje.

Ondanks dat ze zo klein was, deed ze toch altijd zo verschrikkelijk haar best om goed, duidelijk en vooral helder en lief'lijk te stralen, zodat haar medesterren én de mensen op aarde echt wat aan haar hadden.

Maar nu stond ze daar helemaal alleen in een hoekje, ver van haar medesterren.

Ze stond daar en keek heel triest en somber om zich heen.
Wat moest ze toch doen? Ze was helemaal radeloos..

Haar lievelings-medester was er nl. niet meer...

Die was, het was al niet goed met haar, toch plotseling naar beneden gevallen. Het sterretje had nog niet eens afscheid van haar kunnen nemen toen ze viel...Ze had haar wel heel goed geholpen toen ze niet goed was en ze hadden heel veel van elkaar gehouden, die twee sterren. En dan ineens: de grote ster is er niet meer...

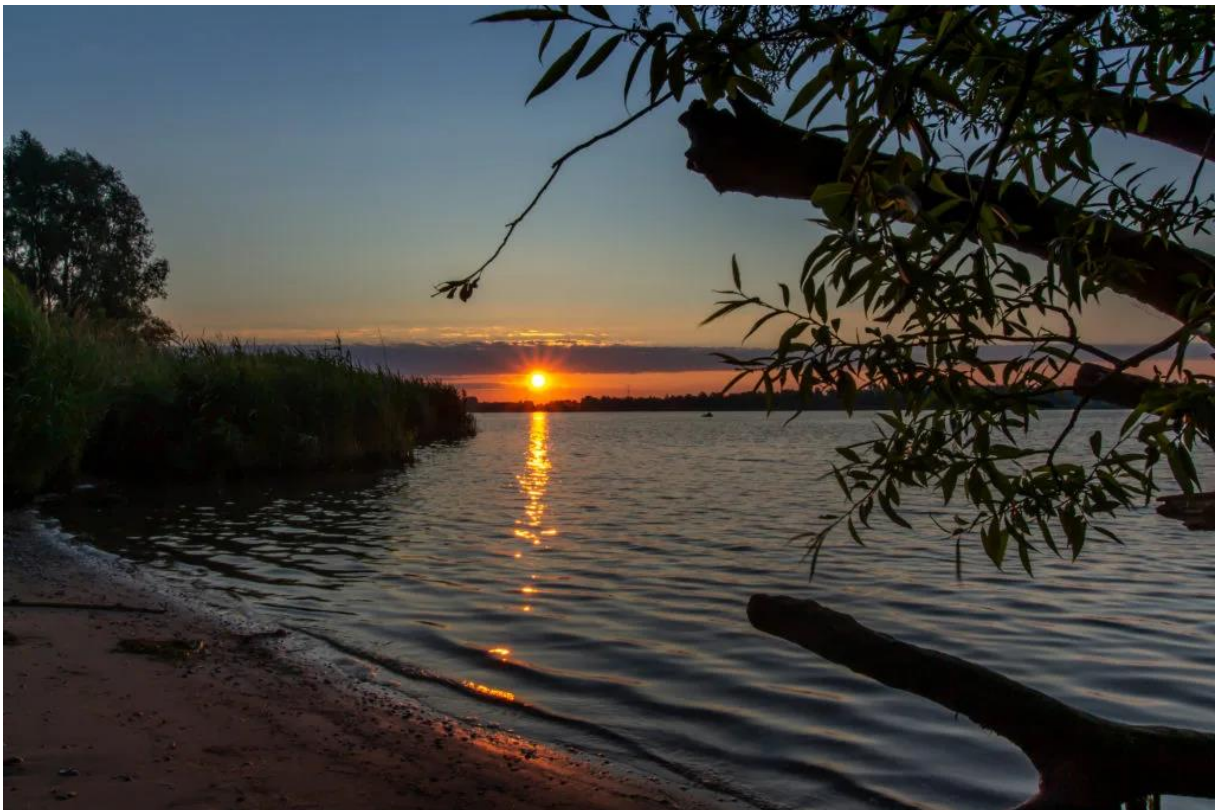
t moet ik toch doen, zo zonder haar?

Wie noemt mij nu nog 'Sterretje-Twinkel'?

Want zo noemde haar grote vriendin haar altijd...

Alle andere sterren hadden niets in de gaten van het grote verdriet en de droevige ogen van 'Sterretje-Twinkel'.

Die anderen stonden maar te stralen en te stralen en te stralen...

Op een dag, het was 'In het Jaar des Heeren anno 1999' zag de ZON 'Twinkeltje' staan, helemaal alleen, zoveel verdriet.

'Dat kan niet', dacht de ZON, 'dat mag niet gebeuren, dat 'Twinkeltje' zo helemaal wegkwijnt. Maar wat kan ik er aan doen?

Ik sta overdag aan de hemel zo te stralen. Hoe moet ik 's avonds bij 'Twinkeltje' komen? 'Twinkeltje staat er 's avonds en 's nachts, ik overdag. De ZON dacht en dacht en dacht...

Ze zag ook wel, vanuit de verte, dat 'Twinkeltje' van haar medesterren weinig steun te verwachten had en er moest iets gebeuren...

De ZON, krachtig staand, gloeiend, kreeg het nog warmer.

Langzaam rijpte er een heel zonrijk plan.

Dit jaar, wist ze, was er een zonsverduistering.

Zou ze het tijdens die zonsverduistering wagen? Zou ze dan naar 'Twinkeltje' zien te komen, haar een bezoekje brengen, zodat ze haar wat kon troosten en wat kon praten met haar over haar verdwenen ster-vriendin?

Op aarde was van de zonsverduistering weinig te zien: het was zó bewolkt. Daar heeft de ZON gebruik van gemaakt. Ze heeft aan niemand verteld hoe en wat ze ging doen, maar ze was gewoon even verdwenen. 'tWinkeltje' wist niet wat haar overkwam, toen ze de stralende ZON zo ineens voor zich zag. "Lieve ZON, wat doe jij hier? Jij hoort toch op een andere plaats aan het firmament te staan?, vroeg 'Twinkeltje' vol ongeloof en verbazing...

"Ik kom jou opzoeken 'Twinkeltje' om met jou over jouw verdwenen ster-vriendin te praten. Had ze een naam, jouw ster-vriendin?"

"Jazeker", antwoordde 'Twinkeltje, "ze heette 'Goudhartje'.

Iedereen noemde haar zo, omdat ze zo vreselijk lief was. O ZON, ik mis haar zo, ik weet niet wat ik zonder haar aan moet. Ik kijk helemaal niet meer om naar de andere sterren want ze hebben niets in de gaten, ze zien niet dat ik zó verdrietig ben, ze staan maar te stralen en te stralen en te stralen..."

De ZON legde een van haar warme stralen om de hals van 'Twinkeltje'.

"Kom maar eens hier en huil maar eens een keertje heel goed bij me uit. Misschien dat je daarna weer de moed hebt, om een extra warme straal naar beneden te schijnen, 'n extra warme twinkeling en misschien dat 'Goudhartje' jouw twinkeling dan wel kan voelen, want ergens 'Twinkeltje' is jouw 'Goudhartje' daar beneden en zo voelt ze zeker, dat je nog altijd van haar houdt".

'Twinkeltje' leunde zacht tegen de ZON, keek haar aan en vroeg: "Zou je dat écht denken, ZON?" "Ja, ik weet het zeker", antwoordde de ZON met haar warme stem.

"Het is dag", zei 'Twinkeltje', "nu kan ik het niet proberen, maar vanavond ga ik mijn uiterste best doen, om een extra twinkeling naar beneden te laten stralen."

De ZON en 'Twineklkje bespraken samen nog van alles.

'Twinkeltje' was zo gelukkig dat ze nu de ZON had, om haar verdriet mee te delen, de ZON begreep haar zo goed...

"Maar ZON", zei 'Twinkeltje, "kom je maar voor één keer, en kan ik nu nooit meer met je praten? Het is zo fijn, al mijn zorgen, mijn vreugde en verdriet met jou te kunnen delen, ZON, jij snapt alles zo goed, ZON.

M'n medesterren zijn best lief hoor, maar ze snappen niet, dat ik "Goudhartje" zo heel erg mis."

"Ik zal jou nooit meer in de steek laten", zei de ZON. "Ik zal me wel over jou ontfermen en zorgen, dat je je niet meer zo alleen voelt.

Zal ik je eens wat vertellen, 'Twinkeltje'?"

Ik ben van plan je elke dag te komen bezoeken, 's avonds.

Dan heb ik mijn werk erop zitten. En terwijl jij dan staat te stralen, kunnen we samen, tussen het stralen door, heerlijk met elkaar praten.

Lijkt je dat iets, 'Twinkeltje'?"

'Twinkeltje' wist echt niet hoe ze het had. Zoveel aandacht en dat nog wel van de ZON. Van haar medesterren had ze nog nooit zóveel vriendelijkheid en begrip ondervonden, alleen van 'Goudhartje', maar die was er niet meer...

De ZON heeft woord gehouden: iedere avond als ze rood aan de einder is verdwenen, reist ze, zo vlug als ze kan, naar de andere kant, waar de sterren zich bevinden. Ze heeft ook gesprekken met medesterren en zo heeft ze bewerkstelligd, dat die ook wat meer begrip voor 'Twinkeltje' konden opbrengen. Steeds meer medesterren komen 'Twinkeltje' tegemoet met een lach. "Vergeef je ons, 'Twinkeltje', dat we niet in de gaten hadden, dat jij zo'n verdriet had om 'Goudhartje'?

Vergeef je het ons, alsjeblieft?" 'Twinkeltje' vergaf het hun graag.

Ze zei: "Ik ben ook wel heel erg bezig geweest met m'n eigen verdriet, ik had helemaal niet meer in de gaten, dat jullie er allemaal óók nog waren.

Willen jullie mij dat vergeven?" Iedereen vergaf het haar.

Als je nu op een avond naar de sterrenhemel kijkt en je ziet een ster extra fonkelen, dan weet je dat 'Twinkeltje' haar uiterste best doet om extra flonkerende stralen naar beneden te schijnen om zo een lieve groet te brengen aan haar vriendin 'Goudhartje'.

En als je op een avond naar diezelfde sterrenhemel kijkt en 't lijkt, of er een ster helemaal wegvalt, of minder hard staat te stralen, dan is dat óók 'Twinkeltje'. Dan heeft ze haar energie even nodig om met de ZON te praten, die dan bij haar op bezoek is.

Want iedere avond gaat de ZON, zoals ze beloofd had, als ze haar werk heeft gedaan, even naar 'Twinkeltje' om haar gedag te zeggen, haar moed in te spreken voor de dag van morgen, niet soms, maar altijd...

En als je op een avond naar de hemel kijkt en je ziet helemaal geen sterren, dan zijn ze, samen met de ZON, aan het filosoferen, want sinds de ZON bij hen op bezoek komt, is alles anders geworden, zo anders...

Ze hebben samen ook dikwijls zo'n plezier. Wat zijn de sterren blij met de ZON. De Maan houdt zich wat afzijdig, die blijft z'n werk rustig doen.

Maar vertel dit verhaal aan niemand door, want ze zouden het niet willen geloven: het is een sprookje...

En 'Twinkeltje' en de ZON zijn voortaan de dikste vriendinnen...

Willen jullie weten hoe het verder is gegaan met 'Twinkeltje' en de ZON? Ze hebben samen ook nog aangeklopt aan de Hemelpoort. Ze hebben zelfs nog een gesprek gehad met O.L. Heer en Maria. Ze wilden Hen zó graag bedanken voor alles wat ze voor elkaar mochten doen en betekenen en ook voor hun medesterren en voor de Aarde, want dat is toch óók niet mis. En te bedanken dat alles zo goed gekomen is met 'Twinkeltje' maar ook met de ZON.

Want weten jullie, wat er sinds de ontmoeting tussen 'Twinkeltje' en de ZON is gebeurd? De ZON kan veel harder stralen. Ze kan zoveel méér warmte afgeven ...

Als je goed oplet, is het hier op Aarde te merken. Zelfs de mensen worden er vrolijker van... en 'Twinkeltje' en de ZON? Die zijn voor eeuwig aan elkaar verbonden. Die hebben beloofd, dat ze elkaar nóóit meer los zullen laten. Ze praten veel over 'Goudhartje' en over andere sterren, die ook gevallen zijn en waar ze beiden ook veel van hebben gehouden.

En ze zijn bij elkaar, soms dichtbij, soms veraf, maar ze 'zijn' er altijd, aan dat uitgestrekte Firmament...in het Universum

Moraal van dit sprookje....

Als je elkaar wat medegevoel, wat liefde wilt en durft te geven, wat kan het leven dan mooi zijn...

Als je alleen voor jezelf leeft, leef je maar half.

Leef je ook voor een ander, dan leef je dubbel...

Tonny Jacobs-Pothof.